

Na marginama izložbe održane u Muzeju grada Rijeke od 2. do 26. studenoga

SVJETLOST GLAGOLJICE

U početku, kaže Biblija, bijaše svjetlost, jer bez svjetlosti nema života, a sve što na zemlji živi, živi od svjetla. Svjetlost tako postaje inačica životu...

Ali odmah negdje na početku, pojavi se i slovo, slavensko slovo kao riječ, kao ideja, komunikacija, ali i u svom doslovnom značenju slova – buki. Studio Rogić, supružnici Željka i Boris Rogić, najpoznatiji majstori originalnog Tiffanyja u Hrvatskoj, izvrsni kreatori vitraža, umjetnici obrade stakla, povezali su ta dva iskonska motiva – svjetlost (život) i slovo (riječ) u jedinstvenu sliku – svjetlost glagoljice.

Izložba pod tim nazivom održana je u studenome u Muzeju grada Rijeke i predstavila nam je stotinjak eksponata, od onih malih dimenzija do velikih svjetlosno-slovnih intervencija u prostoru. Rogići su još jednom glagoljici udahnuili život (svjetlost) pretvorivši je ponovno u njezinu izvornu bit – pismo koje donosi svjetlost, spoznaju, filozofsku misao, koje je i brojka i anagram i simbol. Jer, glagoljica je odista sve to – to nije puka azbuka (u izvornom glagoljaškom slijedu) ili abeceda, kako bismo rekli mi latinični pisci – glagoljica je matematičko-teološko-filozofski splet predstavljen nečim tako složenim, a opet jednostavnim kao što je sva-

kodnevno pismo, sustav slova. Sustav koji, kada govorimo o glagoljici, grafički predstavlja glas, ali i brojku, ali i simbol, sliku... Genijalnost je glagoljice u tome, u toj višeslojnosti kakvu druga pisma uglavnom nemaju...

A svu tu genijalnost, mistiku i višeslojnost glagoljskog pisma Rogići su znali pretočiti u svoje svjetlosne instalacije kojima su glagoljska slova temeljnim ishodištem, inspiracijom. U polumraku izložbenih dvorana, osvijetljenih jedino svjetlećim slovima i instalacijama s temom glagoljskih slova, nije moguće othrvati se promišljanju o značenju tog pisma, o njegovu značaju u stvaranju temelja, korijena onoga identiteta kojemu danas pripadamo. Činjenica da se glagoljica toliko zadržala upravo u, kažu, najstarijem hrvatskom dijalektu, čakavskom, da se njome i danas služimo, u samostanima, u ljetnim školama, đačkim slobodnim aktivnostima, pa eto i u umjetnosti s kojom ovo pismo tako dobro korespondira, što su Rogići domišljato i vješto predočili, govori nam da smo još čvrsto na tim davnim temeljima, da smo još „prikopčani“ na to glagoljsko korijenje.

Damir Konestra